

Za tiste, ki so se po njegovem navodilu že posvetili, piše sv. Ludvik: »Vsaj enkrat na leto, na spominski dan te posvetitve, naj to posvetitev obnovijo, prej pa naj se tri tedne s posebnimi vajami pripravljajo.« Na bolj preprost način pa naj takšno posvetitev obnove vsak dan. Npr. z besedami: »*Po Marijinih rokah se vsega darujem Jezusu Kristusu, da bom potrpežljivo nosil svoj križ za njim vse dni življenja.*«

Ob klicu: »Odprite vrata Odrešeniku!« slišimo odmev: »Zato pa odprite srca Mariji!«

Anton Strle, Popolna podaritev. »Odprite vrata Odrešeniku! – Zato pa odprite srca Mariji!«, v: Srečanja 14(1983)45. Ponatis v: V Materini šoli 2/2015, str. 29.

Marija – vodnica k svobodi v brezmejnosti Boga

Človek je v zadnjem stoletju dosegel velikanski napredek v poznanju tehničnih sredstev in v moči razpolaganja s temi sredstvi – v tem naš čas presega vsako drugo dobo. A nekaj manjka: spoznanje in predstave o poslednjem cilju, za katerega naj človek smiselno vlaga ta sredstva. Ob koncu vseh svojih velikih dosežkov stoji človeštvo brez moči. Freud je nekoč dejal: »Jaz vam lahko vse razložim. Kaj pa je cilj in smisel v vsem tem, tega vam ne morem povedati.« Naša znanstveno-tehnična civilizacija grozi, da nam bo zrasla čez glavo. Spet nam jasneje prihaja v zavest človekova končnost in njegova poslednja onemoglost – posebno to izkušamo, ko gre za prizadevanje, kako bi zgradili pravičnejši družbeni red. Z novo razločnostjo nas prevzema spoznanje: Sami sebe ne moremo odrešiti, odrešenje nam more biti le podarjeno – podarjeno od Njega, »ki ima edini nesmrtnost in prebiva v nedostopni svetlobi« (1 Tim 6,16). To je na svoj način izrazil tudi eden najvplivnejših modernih filozofov, Martin Heidegger. Ob njegovi smrti je ob koncu maja 1976 znani časopis »Spiegel« objavil pogovor, v katerem

je Heidegger deset let prej (1966) izjavil: Človeštvo je danes v takšnem stanju in je zašlo v tako brezizhoden položaj, da tega ne more zares spremeniti niti filozofija niti pesništvo niti kakršnokoli drugo teoretično ali praktično človekovo početje; »samo Bog nas more rešiti – če to hoče«. Človek mora v ta namen spraviti skupaj le »pripravljeno pripravljenost«.

Prav na tej črti moramo zaslutiti, kako silno pomembno je obhajanje svetega leta odrešenja prav danes, ko gre za vprašanje: »biti – ne biti« človeštva. Križ, osvetljen s sijajem vstajenjskega jutra, nam glasno oznanja: Bog nas ne le more, marveč tudi hoče odrešiti. V Kristusu nam je izrekel svojo nepreklicno Besedo odrešenja. Zdaj je samo na nas (na vsakem človeku, v vsakem času, tudi našem), da svobodno odgovorimo s »pripravljeno pripravljenostjo« na vabilo neizrekljive ljubezni, ki nas hoče pritegniti v neizmerno bogastvo večno osrečujočega življenja troedinega Boga. – Odrešenje je tako rekoč ženitovanjska skrivnost, poroka med Bogom-Ženinom in človeštvom-nevesto. Res, »največje povišanje človeka«, kakor pravi papež! Vse naše življenje na zemlji, v katerem smo po veri, upanju in ljubezni v začetni in krhki obliki že deležni odrešenja, je v dramatični borbi zoper protibožje sile greha potovale nasproti popolni odrešenosti v brezmejni svobodi Boga samega. Ko bomo dospeli do Cilja – do Boga – ga bomo »gledali in ljubili, ljubili in hvalili – to bo konec brez konca« (sv. Avguštin).

»Povsod Boga, ljubljena Mati, mi hočemo povsod Boga!« To je pesem, ki je nastala v Franciji, in sicer povsem iz duha grignionske »popolne podaritve Kristusu po Mariji«. »Sveta Devica je sredstvo, po katerem je naš Gospod prišel k nam. Zato mora biti tudi za nas sredstvo, da pridemo k njemu. Saj Marija ni kakor druge stvari, da bi nas z navezovanjem bolj oddaljevala kakor pa približevala Bogu ... Nikoli ne moreš misliti na Marijo, ne da bi Marija namesto tebe mislila na Boga. Saj ga sploh ne moreš hvaliti in častiti, ne da bi tudi ona s teboj ne hvalila in častila Boga. Marija je namreč vsa v odnosu do Boga; zato jo po pravici imenujem ‚odnos‘ do Boga, ker obstoji vsa samo v odnosu do Boga. Marija je odmev Boga, ki ne pove in ne ponavlja nič drugega kakor le ‚Bog‘. Če rečeš ‚Marija,

reče ona ‚Bog‘. Sv. Elizabeta je Marijo hvalila in blagrovala, ker je verovala. Marija, zvesti odmev Boga, pa je zapela: Moja duša poveljuje Gospoda. Kar je storila Marija tedaj, to še vedno dela.« (Pp75; 225).

»*Povsod Boga, ljubljena Mati, mi hočemo povsod Boga!*« Zato (oprti na Božjo milost) hočemo, da bi se vsi ljudje svobodno odpirali za Ljubezen, ki edina resnično osvobaja in osrečuje – v polnosti in neminljivo.

Anton Strle, Popolna podaritev. Marija – vodnica k svobodi v brezmejnosti Boga, v: Srečanja 14(1983)173. Ponatis v: V Materini šoli 6/2015, str. 31–32.

»Po Mariji, z Marijo, v Mariji in za Marijo«

Tudi Slovenci poznamo Andréja Frossarda, in sicer po njegovi knjigi *Bog biva, srečal sem ga*, kjer poroča, kako je v nekaj minutah iz popolnega nevernega in v veri nepoučenega postal »katoliški, apostolski, rimski kristjan,« čeprav niti krščen ni bil v tistih dvajsetih letih svoje starosti. Poleg mnogih drugih knjig z versko vsebino je ta sloviti francoski časnikar-konvertit leta 1982 objavil knjigo *Ne bojte se* (*N'ayez pas peur*, Laffont, Pariz, 323 str.), ki vsebuje pogovore s papežem Janezom Pavlom II.

Janez Pavel II. tukaj tudi pripoveduje, kako veliko dolguje prav branju knjige sv. Ludvika Grigniona Montfortskega *Popolna podaritev Jezusu Kristusu po Mariji* (v izvirniku *Razprava o pravi pobožnosti*) in kako močno je ta knjiga zaznamovala njegovo življenje. Dobesedno izjavlja papež: »Prej sem bil glede pobožnosti do Marije bolj zadržan; bal sem se namreč, da marijanska pobožnost zakriva Kristusa, namesto da bi mu dajala prvo mesto. V luči nauka, ki ga razvija Grignion Montfortski, pa sem jasno uvidel, da je resnica čisto drugačna. Naš notranji odnos do Matere Božje organsko poteka iz naše povezanosti s Kristusovo skrivnostjo. Sveta Devica Marija se bolj in bolj razkrije ravno tistemu, ki napreduje v razumevanju skrivnosti Jezusa Kristusa, učlovečene Božje Besede,